

**Dvanajst
mesecev**

Meta
Kušar

- I. Kaj storim s teboj,
edina Ženska,
ko te kličem?
Kaj storim s teboj,
Moški,
ko te pogledam?
Kaj storim s teboj,
Deček,
ko ti govorim?
Kaj storim s teboj,
Starec,
ko te poslušam?
Minljivost se zave.
- II. Duša je stopila iz sanj.
Zvečer te ni več našla.
Korakoma prihaja.

- III. Kdo si upa verjeti,
da sem drevo?
Samo veter,
samo sonce,
samo dež
in zemlja moja.
Kdo si upa verjeti,
da brez pogleda odmrem?
- IV. Suha zemlja.
Trudnost letov pada, plat zvona.
Premočena zemlja.
Nemirna moč drvi blato.
Plodna zemlja.
Stara pravljica o ljubezni.
- V. Strahopetnost,
kaj izzivaš vsemogočnost,
če si kos le
desnemu kazalcu?
- VI. Neslišno sem pokleknila na prag.
Pesem se je poslavljalala od pomladi
in tresla sem se.
Ni začutila mojega klečanja,
ko je klicala prvi dan poletja?
- VII. Slišim vodo.
Vidim kako cvetovi padajo v lokih
na zemljo.
Rečeš: Ogenj.
Tvoj glas na konicah prstov.
- VIII. V zaripli svetlobi muk in bolečine
hladna senca;
komaj preleti.
Kamni se drobijo.

IX. Vse je nevidno.
Stopim nazaj
in jemljem darove s tvojih ramen.

Čez robove zvezd teče vino.
Z morja sol.
Kruh spoznanja.

Veter spiha drobtine,
dlani položiva na mizo.
Usodnost se zablešči.

X. Bolečina me izprazni.
Solza umije.
Samo jaz sem.
Izbiram besede.
Izbiram zvok in gib.
Molk in negibnost
postavita telo v kot.
In?
Ne pojasnujem več.

XI. Ob toploti za rahlim dimom.
Večna osamljenost —
z vsakim požirkom globlja,
v vsakem pogledu svetlejša
slutnja —
brezmejen zvok vdiha.

XII. Barve se mešajo
po pravilu,
ki ga narekuje sonce.
Niti čistega kristala ne sme biti vmes.
Oko vidi:
Odtis levo in desno.
Črno na belem
na pragu nedoumljivega.